

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sž/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	1012200213
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1012200213.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: F. U., narodeného XX. L. XXXX, (alias S. S. S., alias S. S. S., nar. XX. K. XXXX, alias F. T., nar. X. septembra XXXX), štátneho príslušníka Palestínskeho autonómneho samosprávneho územia (ďalej len Palestína), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy utečenecký tábor Al Rashidieh, nová časť blízko ulice Al Ahafir, okres Sur, Libanon, aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Rohovce, zastúpeného pani JUDr. Zuzanou Številovou, pracovníčkou Ligy za ľudské práva so sídlom Hurbanovo nám. 5, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-384-71/PO-Ž-2009 z 27. decembra 2011, ktorým navrhovateľovi nebol udelený azyl a poskytnutá doplnková ochrana, o odvolaní navrhovateľa podaného proti výroku 1/ rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/8/2012-57 z 8. augusta 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/8/2012-57 zo dňa 8. augusta 2012 v bode 1/ m e n í tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-384-71/PO-Ž-2009 zo dňa 27. decembra 2011 o neudelení azylu navrhovateľovi z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r í z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava rozhodnutím ČAS: MU-384-71-PO-Ž-2009 z 27. decembra 2011 podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 2, písm. d/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k názoru, že v tomto prípade nebola preukázaná opodstatnenosť z obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, ako to vyplýva z Konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov (ďalej len Ženevská konvencia) a zo zákona o azyle.

Opísal priebeh a výsledky predchádzajúcich troch azylových konaní navrhovateľa a ďalej uviedol, že pokiaľ ide o obvinenie hnutia Fatah z krádeže zbraní tomuto hnutiu v prípade trestného stíhania by nebol súdený týmto hnutím a že ak by aj obvinenie bolo vykonštruované, nestalo sa tak z dôvodov § 8 zákona o azyle. Poukázal tiež na zjavne osobný dôvod obvinenia vzneseného voči nemu hnutím Fatah (obvinenie človekom menom S. P. - S. D., otca ženy, s ktorou mal navrhovateľ už ukončený milostný pomer).

Odporca odôvodnil neposkytnutie azylu navrhovateľovi z humanitárnych dôvodov. K otázke azylu z humanitárnych dôvodov konštatoval, že v prejednávanej veci nevzhliadol dôvody jeho udelenia.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v jazyku slovenskom v zákonnej lehote obsiahly opravný prostriedok - návrh zo dňa 8. februára 2012, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu z dôvodov § 250j ods. a/, b/, d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP). Uviedol v ňom, že jeho spor s veliteľom S. P. sa môže javiť ako osobný, avšak je potrebné zdôrazniť jeho politický aspekt, keď tento veliteľ sa obvinením a vydaním zatykača pokúsil pomstiť sa navrhovateľovi zneužitím svojho postavenia v táboch. Poukázal na skutočnosť, že jeho rodina je proti politike Fatahu a podporuje Ľudový front pre oslobodenie Palestíny (LFOP) a že v utečeneckom tábore každý vie kto koho podporuje. Poukázal tiež na fakt, že ak by bol obvinený z krádeže zbraní, bol by súdený libanonskými vojenskými súdmi, pred ktorými by mal ako Palestínčan horšie postavenie. Uviedol, že vo svojich výpovediach poskytol odporcovi pravdivé informácie, ktoré sú bez rozporov. Navrhovateľ tiež uviedol, že nikdy nežiadal o azyl z humanitárnych dôvodov - jeho právna zástupkyňa pred vydaním napadnutého rozhodnutia poukázala iba na povinnosť odporcu zvážiť jeho udelenie.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo dňa 2. marca 2012 k návrhu napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť.

Krajský súd v Bratislave na základe návrhu preskúmal rozhodnutie odporcu ČAS: MU-384-71/PO-Ž-2009 z 27. decembra 2011 a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia vo výroku pod bodom 1/, ktorým nebol navrhovateľovi udelený azyl na území Slovenskej republiky, toto rozhodnutie potvrdil, avšak výrok v bode 2/, ktorým bolo vyslovené, že navrhovateľovi sa neposkytuje doplnková ochrana zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k potvrdzujúcej časti výroku tohto rozsudku:

Pre udelenie azylu neboli podľa krajského súdu zistené podmienky uvedené v zákone o azyle.

Súd v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa súd podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-384/PO-Ž-2009, so spismi predchádzajúcimi: č. p.: MU-1558/PO-Ž/2005, MU1331/PO-Ž/2006, ČAS: MU-1524/PO-Ž-2007, ako aj so spisom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Saz/72/2010.

Zo spisu č.p.: MU-1558/PO-Ž/2005 súd zistil, že navrhovateľ po prvý raz požiadal o azyl ako S. S. S., nar. XX. K. XXXX v T. vyhlásením z 27. júla 2005 z dôvodu nepriaznivej politickej situácie, zo strachu pred ozbrojenými konfliktmi a z ekonomických dôvodov. Dňa 6. októbra 2005 vo veci rozhodol odporca právoplatným rozhodnutím, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a vyslovil, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Palestíny (rozhodnutie bolo preskúmané rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k.: 2Saz/11/2005-25 zo 16. februára 2006). Navrhovateľ bol ako F. T., nar. X. D. XXXX dňa 7. februára 2006 vrátený v rámci Dublinského dohovoru z NSR.

Zo spisu č. p.: MU-1331/PO-Ž/2006 súd zistil, že navrhovateľ 4. augusta 2006 ako S. S. S., nar. XX. K. XXXX požiadal o azyl z dôvodu obavy o svoj život, pretože v domovskej krajine je vojna a on chce pokojne pracovať a žiť. Odvolal sa na obsah predchádzajúceho pohovoru (v konaní Č.p.: MU-1558/PO-Ž/2005) a dodal, že v NSR má priateľku, s ktorou sa chcel oženiť. Právoplatným rozhodnutím odporcu zo 15. marca 2007 bolo toto konanie zastavené z dôvodu § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle.

Zo spisu ČAS: MU- Č.p.: MU-1558/PO-Ž/2005 súd zistil, že navrhovateľ ako S. S. S., nar. XX. K. XXXX po tretí raz požiadal o azyl z dôvodu, že v jeho domovskej krajine je vojna a on chce pokojne žiť, že v Rakúsku vystupoval pod identitou S. S. S.. Uviedol, že pochádza z pásma Gazy, že chodil pracovať do Izraela ako murár a predavač, kde mu však hrozilo, že by ho Židia mohli zatknúť, pričom Palestínčania ho mohli považovať za kolaboranta. Osobne však nemal žiadne problémy. Žil tiež z podpory UNRWA. Odporca právoplatným rozhodnutím z 24. augusta 2007 rozhodol tak, že navrhovateľovi azyl neudelil. Neposkytol mu doplnkovú ochranu a vyslovil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Palestíny. O podanom opravnom prostriedku navrhovateľa (v ktorom neuvádzal žiadne iné - nové dôvody svojho odchodu z krajiny pôvodu) rozhodol tunajší súd uznesením č. k.: 9Saz/237/200/-97 z 13. mája 2009 v dôsledku späťvzatia podaného opravného prostriedku tak, že konanie zastavil.

Z aktuálneho spisu ČAS: MU-384/PO-Ž-2009 súd zistil, že navrhovateľ po štvrtý raz požiadal ako F. U., nar. XX. L. XXXX v S. o azyl 15. júla 2009 z dôvodu, že ako Palestínčan si v Libanone nemôže uplatniť svoje práva a že v Libanone bol hnutím Fatah obvinený z krádeže zbraní. Počas pohovoru u odporcu uviedol, že v minulosti vystupoval pod inými identitami, udával iné miesto svojho narodenia preto, lebo sa obával, že sa prezradí jeho skutočná identita a on bude mať problémy, že sa narodil v tábore S. v Libanone, že jeho otec sa volá T. Y. U., matka D. S. U., že vlastní identifikačnú kartu Libanonu č. XXXXXXXA vydanú v Bejrúte, že nebolo voči nemu vedené žiadne trestné stíhanie a nebol ani členom žiadnej politickej strany či hnutia, že v predchádzajúcich azylových konaniach, že v Libanone mal problém s človekom z hnutia Fatah (jeho dcéru si chcel zobrať za ženu. Jeho meno však odmietol uviesť), ktorý ho udal a neprávom ho obvinil že hnutiu Fatah ukradol zbrane (zbraň). O svojich dôvodoch odchodu z krajiny pôvodu nehovoril pravdu.

Krajský súd rozsudkom č. k.: 10Saz/28/2009-61 zo 4. júna 2010 napadnuté rozhodnutie zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného stavu veci a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Následne odporca vykonal s navrhovateľom doplňujúci pohovor. Do spisu bolo navrhovateľom založené potvrdenie organizácie UNRWA z 30. marca 2010, podľa ktorého vyššia styčná úradníčka tejto organizácie potvrdzuje, že F. T. Y. Y. U., nar. XX. L. XXXX je registrovaný agentúrou UNRWA v Libanone ako palestínsky utečenec. Odporca vyhľadal a do spisu založil ďalšie informácie o Libanone, zamerané na situáciu palestínskych utečencov žijúcich v Libanone, na ich evidenciu organizáciou UNRWA, ich pohyb a pod. V tomto konaní odporca následne vydal rozhodnutie 8.9.2010, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a neposkytol mu doplnkovú ochranu. Voči nemu podal navrhovateľ opravný prostriedok, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k.: 9Saz/72/2010-114 z 11. mája 2011, ktorým rozhodnutie potvrdil. O podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn.: 1Sž/43/2011 z 13. septembra 2011 tak, že napadnutý rozsudok zmenil a rozhodnutie odporcu ČAS: MU-384-44/PO-Ž-2009 z 8. septembra 2010 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. V tomto rozsudku o. i. skonštatoval, že sa nestotožnil s právnym záverom, podľa ktorého bola osoba navrhovateľa vyhodnotená ako nedôveryhodná. Po vrátení spisu odporcovi tento vyžiadal od SIS stanovisko k osobe navrhovateľa v zmysle ustanovenia § 19a ods. 7 zákona o azyly, ktoré mu bolo ako utajovaná skutočnosť doručené 7. novembra 2011 a ktoré sa z tohto dôvodu nachádza v osobitnej evidencii utajovaných skutočností odporcu. Odporca vykonal s navrhovateľom doplňujúci pohovor, ktorý bol obsahovo zameraný na okolnosti jeho obvinenia z krádeže zbraní hnutiu Fatah. Odporca tiež vyhľadal a do spisu založil správy o krajine pôvodu navrhovateľa obsahovo zamerané na postavenie Fatahu v palestínskych utečeneckých táboroch, na riešenie tam vzniknutých sporov (trestných činov), na pohyb palestínskych utečencov po Libanone a na ďalšie otázky s tým súvisiace.

Krajský súd napokon uviedol, že navrhovateľ uviedol, že sa obáva o svoj život v dôsledku odsúdenia, ktoré mu hrozí za nedôvodné obvinenie z krádeže zbraní hnutiu Fatah. Uviedol tiež, že túto krádež nespáchal a že ide o pomstu S. P. - S. D., otca ženy, s ktorou mal navrhovateľ pred časom pomer a ktorú si chcel zobrať za ženu. Ako to vyplýva zo zisteného stavu veci, navrhovateľ naplnil iba jeden z predpokladov udelenia azylu a to svoju obavu, v krajnom prípade jej opodstatnenosť (za predpokladu, ak by navrhovateľom predložená fotokópia faxového dokumentu organizácia Fatah - podľa ktorého poľné veliteľstvo Libanone potvrdzuje, že F. T. U., ktorého matka sa volá D. ukradol niekoľko zbraní patriacich Fatah-u a potom utiekol, bol preukázateľne pravým dokumentom). V konaní však nebola preukázaná eventúrna perzekúcia a jej dôvod v zmysle § 8 zákona o azyly. Prípadné prejednanie predmetného obvinenia príslušným orgánom (ľudovým výborom, ktorý má v utečeneckých táboroch

postavenie o. i. aj súdneho orgánu ako to vyplýva zo správ založených v spise) nie je možné kvalifikovať ako prenasledovanie. V opačnom prípade by každé prejednanie obvinenia zo spáchania trestného skutku (bez ohľadu na skutočnosť či by sa preukázalo alebo nepreukázalo) bolo považované za prenasledovanie. Tým nesplnil podmienky potrebné pre udelenie azylu podľa zákona a preto napadnuté rozhodnutie v tejto časti potvrdil.

Inak tomu bolo, pokiaľ odporca v napadnutom rozhodnutí vo výroku pod bodom 2/ rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany; tu krajský súd vyslovil, že zistený stav vecí, z ktorého tento výrok vychádzal je založený na nedostatočnej mase informácií potrebných k rozhodnutiu a preto v tejto časti rozhodnutie zrušil a vec vrátil správne mu orgánu.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej nebol navrhovateľovi udelený azyl podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol popisujúcu situáciu s údajnou nafingovanou krádežou zbraní otcom jeho bývalého dievčaťa, v tábore pre utečencov v Libanone, ktorý kontroluje Fatah, ktorému mal zbrane ukradnúť, že zdanlivo osobný spor ani nie je tak osobný ako sa javí, pre kontrolu tábora hnutím Fatah, tiež preto, že v tábore sa veľmi dobre vie, kto je na koho strane a že jeho rodina Fatah nepodporuje a teda v danej situácii nemôže mať navrhovateľ absolútnu istotu, či je konanie veliteľa a jeho snaha o pomstu motivované aj politickými postojmi jeho rodiny, toto môže len predpokladať. Ide však o predpoklad oprávnený v danej situácii, kultúre a spoločnosti („v palestínskych táboroch sa všetci ľudia poznajú“ - „v palestínskych táboroch nič nie je tajné, každý vie, ktorá rodina s ktorou organizáciou ide a o navrhovateľovej rodine bolo známe, že je proti politike Fatahu“).

Z týchto dôvodov a v danej situácii, v ktorej sa v čase, keď sa ním popísané udalosti stali nachádzal, so znalosťou jemu vtedy dostupných informácií o osobných postojoch a motívoch táborového veliteľa, o spôsoboch riešenia sporov v táboroch a v rámci Libanonu, boli jeho obavy z prenasledovania opodstatnené a to z dôvodov, ktoré mohli a môžu byť posúdené ako politické.

Rovnako pokiaľ ide o obavu z prenasledovania libanonskými štátnymi orgánmi domnieva sa, že nie sú nereálne, pre možné postavenie pred libanonský vojenský súd, pred ktorým by mal horšie postavenie a nemohol by očakávať spravodlivý súdny proces. Hrozilo by mu mučenie a dlhoročný trest - pobyt vo väznici.

Svoje potvrdenie objektivizoval správou Migračného úradu MV SR, Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce: Libanon. Č. p./Ref. No.: MU-ODZS-2011/000716-002 zo 16. novembra 2011, str. 16-21).

Navrhovateľ tiež poukázal na to, že v doterajšom konaní poskytol odporcovi všetky informácie, ktoré mal k dispozícii. O svojich dôvodoch vypovedal opakovane, pravdivo, bez rozporov a konzistentne. V konaní potvrdil svoju totožnosť, ako aj postavenie registrovaného palestínskeho utečenca v Libanone. Dokonca poskytol kópiu dokumentu, ktorým Fatah informoval o jeho hľadaní.

Navrhovateľ tiež poukázal na neudelenie azylu z humanitárnych dôvodov a ďalej uviedol, že s uvedenou argumentáciou nie je možné súhlasiť. Navrhovateľ namieta, že krajský súd aj v tomto smere nesprávne právne posúdil jeho námietky a odňal mu možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp .zn. 10Sž/9/2011 judikoval: „pokiaľ advokátka vzniesla žiadosť o udelenie azylu z humanitných dôvodov a tieto dôvody konkretizovala, mal sa nimi odporca zaoberať a zaujať k nim stanovisko, ako by ich uviedol navrhovateľ“.

V tomto prípade právna zástupkyňa navrhovateľa vo vyjadrení z 8. decembra 2012 navrhla, aby odporca udelil azyl z humanitných dôvodov, ak nezistí dôvody podľa § 8 zákona o azyle a dôvody, ktoré pokladá v prípade navrhovateľa za humanitné, v tomto vyjadrení aj konkretizovala.

Z tohto hľadiska je teda právny názor Krajského súdu v Bratislave vyjadrený v rozsudku z 8. augusta 2012 (odporca nebol povinný zaoberať sa žiadosťou o azyl z humanitných dôvodov, lebo samotný žiadateľ o to nepožiadala a ak tak predsa len spravil, nie je mu čo vyčítať) nesprávny.

Odporca mal povinnosť posúdiť, či v prípade, ak vyhodnotí, že navrhovateľ nespĺňa podmienky podľa § 8 a § 13a zákona o azyle, môže mu byť udelený azyl z humanitných dôvodov vzhľadom na skutočnosť, že

1. Nie je zaručené jeho právo na návrat do Libanonu, čo je v rozpore so záväzkami Libanonu podľa čl. 9

Všeobecnej deklarácie ľudských práv, ktoré je motivované národnostnými dôvodmi a namierené proti Palestínčanom. Táto informácia sa o. i. nachádza aj v spisovom materiály odporcu. (Dôkaz: Migračný úrad MV SR, Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce: Libanon. Č.p./Ref. No.: MU-ODZS-2011/000716-002 zo 16.11.2011, str. 23, spis odporcu), a

2. Navrhovateľ tvrdí, že v prípade návratu do Libanonu sa obáva nespravodlivého zaobchádzania v podobe nemožnosti preukázať nevinu, ale aj mučenia, ktorému by mohol byť vystavený či už zo strany Fatahu alebo libanonských štátnych orgánov. Zákaz mučenia, neľudského, ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu je pritom absolútnym právom, ktorého ochrana vyplýva zo slovenskej Ústavy ako aj z čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ pre tieto dôvody navrhol napadnuté rozhodnutie odporcu vo výroku v bode 1/ zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že Migračný úrad, ako aj neskôr súd, postupovali pri posudzovaní navrhovateľovej situácie na základe zákona o azyle a v zmysle „Kritérií a postupov pri udeľovaní štatútu utečenca“ vydaných Úradom Vysokého komisára OSN pre utečencov v roku 1992 v Ženeve. Správny orgán sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že bol prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle a súhlasí s vysloveným názorom súdu, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Žiadosť o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov nebola nikdy navrhovateľom osobne prednesená, lebo by to negovalo jeho pôvodnú žiadosť o azyl založenú na úplne iných - odlišných - dôvodoch.

Odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Saz/8/2012-57 z 8. augusta 2012.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné a treba mu priznať úspech. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. decembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 8 o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 2 písm. d, bod 4. zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv 3a) alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste.

Podľa § 19a ods. 1 písm. a/ zákona o azyle ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú.

Z uvedených ustanovení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva nielen povinnosť ministerstva posúdiť každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo i vo vzájomnom súhrne hodnotiac všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú, avšak je zrejmé, a to z doslovného znenia § 19a ods. 1 azylového zákona, že ide o postup najmä v konaní o udelenie, či neudelenie azylu.

Podľa § 8 zákona o azyle musia byť splnené všetky v tomto ustanovení obsiahnuté podmienky (t. j.; 1/ opodstatnenosť obáv, 2/ obavy, 3/ prenasledovanie, 4/ dôvody prenasledovania - rasa, národnosť, náboženstvo, zastávanie určitých politických názorov, príslušnosť k určitej sociálnej skupine). Navrhovateľ prezentoval obavu z jeho mučenia, dlhodobého väznenia a potrestania zato, že mal údajne ukradnúť zbraň alebo zbrane hnutiu Fatah, ktoré má kontrolu nad utečeneckým táborom, kde má navrhovateľ s rodičmi postavenie palestínskych utečencov. V tábore sa pritom veľmi dobre vie, kto podporuje ktorú skupinu palestínskeho odporu. Je teda namieste predpokladať, že obavy prednesené navrhovateľom, ak ho možno brať ako člena rodiny U., o ktorej je všeobecne známe, že nepodporuje Fatah, ktorý bol, či už pravdivo alebo nepravdivo označený veliteľom tábora za zlodēja zbraní, čo potvrdzuje písomnosť predložená navrhovateľom (o tom, že je hľadaný Fatahom) sú opodstatnené.

Tieto súvislosti naznačované v pohovoroch navrhovateľom neboli detailne a vo všetkých súvislostiach verifikované a boli odmietané doposiaľ s tým, že ide o osobný problém navrhovateľa a že v prípade, že by bol navrhovateľov prípad predložený libanonskému súdu, skutočnosť, že je Palestínčan, mu nespôsobí prenasledovanie z dôvodu jeho národnosti. Toto tvrdenie sa zakladá na správe o stave ľudských práv v Libanone 2010 MZV USA, v ktorej sa o. i. uvádza, že obžalovaní cudzinci môžu predkladať dôkazy, uvádzať svedkov, ich právnicki majú prístup k vládou držaným dôkazom týkajúcich sa ich prípadov. Obžalovaní majú právo na odvolanie. Tieto práva sú vo všeobecnosti dodržiavané a aplikované na všetkých obvinených, a to ako občanov, tak aj cudzincov (str. 340/19 administratívneho spisu).

U navrhovateľa doposiaľ nebolo jednoznačne preukázané, či prevažuje osobný a ekonomický motív na udelenie azylu pred motívom náboženským, či národnostným a preto bude naďalej povinnosťou odporcu zaoberať sa a preukázať bez akýchkoľvek pochybností, na základe požiadavky už raz vznesenej Najvyšším súdom SR v rozsudku z 13. septembra 2011, či u navrhovateľa sú alebo nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 zákona, najmä berúc do úvahy najmä krádež zbraní Fatahu, povestť rodiny z ktorej pochádza a pomoc UNRWA jeho rodine, ale samozrejme i ďalšie ako napr. situáciu palestínskych utečencov v Libanone a podobne významné skutočnosti a okolnosti. Ide najmä o odstránenie posledných rozporov, napr. pre vyjasnenie tejto otázky - rozdielne podklady pre hodnotenie situácie v utečeneckých táboroch v Libanone.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu, ako ešte stále predčasné, založené na neuspokojivo zistenom skutkovom stave, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, prihliadajúc na skutočnosť, že navrhovateľ je zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku za toto konanie (§ 4 ods. 2, písm. v/ zák.č.71/1992 Zb.). Navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.